

De wederopstanding van het lichaam...

Wat gebeurt er met een kind van God als hij sterft? Dan ga je voor eeuwig naar de bruiloft. Een bruiloft. Gods kinderen hebben toekomst. En voor die toekomst wil de Heere ons klaar maken. Gods kind bereidt zich ook voor op de bruiloft. Een christenmens regelt de zaken vooraf. Dat doet hij niet in de laatste week. Dat doet hij niet op zijn sterfbed. En als het even kan is ook de rouwdienst klaar. En zet daar nou eens een T voor. De Trouwdienst. Dan wordt je in statie geleid naar de Koning.

Maar zo is het toch met een christen. Dan leidt men haar in statie tot haar Koning. Dat alles mag best voorbereid worden. En nou kom ik wat meer bij onze tekst. Johannes 11. Ik denk dat Lazarus alles voorbereid had voor zijn bruiloft. Zelfs het graf en de rouwdienst. Maar toen hij zo plotseling stierf wat kwam dat binnen. Wat hebben die 2 zussen gehuild. Wat zullen Martha en Maria zich klein en machteloos hebben gevoeld toen de dood zijn hand uitstak naar hun broer. Jezus zegt tegen Martha: "Uw broer zal weer opstaan." En dan zegt Martha. Ja, maar dat weet ik wel. Ik weet dat hij zal opstaan op die jongste dag. Martha was dus een bijbelgetrouwe vrouw. Ze gelooft in de opstanding der doden. Daar is ze bij opgevoed. Daar is ze bij groot gebracht. Maar nu het punt, ze heeft er op dit moment zo weinig aan. Want de laatste dag, ach dat duurt nog zo lang. En dan spreekt onze Heiland die overbekende woorden. "*Ik ben de Opstanding en het Leven. Wie in Mij gelooft zal leven, ook al was hij gestorven. En een ieder die in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.*" Gelooft u dat Martha?

En diezelfde vraag komt naar ons toe. De Heilige Geest stelt ons die vraag. Gelooft u de opstanding van het lichaam? Onze catechismus vraagt dat ook. Welke troost geeft je de opstanding van het lichaam? Waar heeft een mens meer troost nodig, dan wanneer hij met de dood in aanraking komt. Dan heb je troost nodig. Alleen het probleem is, dan is er zo weinig troost voor handen. Ik bedoel menselijke troost. Menselijke troost is beperkt. Want ja, daar lig je ineens zelf voor de poort van de dood, dan blijkt ineens de dood niet doodgewoon te zijn. Wat een strijd. Mensen kunnen vaak doodsbenuwd zijn als het erop komt. En zelfs de christen van zondag 1 kan de dood wel eens vrezen. Maar goed voor hen geldt wel: de dood kan mijn hart laten stoppen met kloppen. De dood kan mijn spieren doen verstijven. De dood kan mijn lichaam terug laten keren tot het stof. Maar de dood kan me niet scheiden van de liefde van God in Christus. De liefde van mijn Zaligmaker is sterker dan de dood. Hij draagt me in Zijn armen er dwars door heen.

Wat is je enige troost in leven een sterven? Wat is je enige troost in het rouwcentrum? Wat is je enige troost aan een graf? Wat is je enige troost op je sterfbed? De meesten van jullie zullen vast wel eens op een begraafplaats zijn geweest. En soms kom je een hek tegen waarop staat. **Memento Mori. Gedenk te sterven.** Misschien ben je wel eens in Utrecht geweest. Op het Domplein staat een standbeeld van de broer van Willem van Oranje. Jan van Nassau. Stoer en flink staat hij daar. Weet je wat het levensmotto van Jan van Nassau was? Hij zei: "Wie sterft, eer hij sterft, zal niet sterven, als hij sterft." Dat is heel diep. Het is eigenlijk de samenvatting van de preek.

Wie sterft, eer hij sterft, zal niet sterven, als hij sterft.

Wat wil dit zeggen. Die band met Christus is beslissend. Wie zijn leven nu verliest aan Christus, die zal ook door de dood heen komen. Zelden gebeurt het dat die band gelegd wordt op een sterfbed. Want dan ben je te zwak, te moe, te ziek. Nu. Hier en nu in je leven, in je gezonde dagen moet je Hem leren kennen. En daarom nog een keer die vraag. Wat gebeurt er met jou als je sterft? Is er die band? Een levende band met de Heere Jezus, gelegd door de Heilige Geest. En alleen met een levende relatie met Christus kan ik werkelijk getroost leven. En werkelijk getroost sterven.

En nou gaan we naar het antwoord. En let nou eens op hoe mooi Bijbels de catechismus het antwoord heeft geformuleerd. Er staat hier niet: "Mijn ziel, ik zal naar de hemel gaan." Nee. "*Mijn ziel zal van stonde aan tot Christus haar Hoofd worden opgenomen.*" Tot haar Hoofd Christus worden opgenomen. De Heilige Geest maakt me bereid om naar Christus te verlangen. Niet naar de hemel, maar naar Christus. Mijn ziel verlangt naar God. Dat mijn ik verlangt naar Christus. Anders zou de hemel geen hemel zijn. Zonder de Heere Jezus is de hemel niet gevuld. Want dat is hier wel de kern in het antwoord. Gaat het ons om Hem?

Goed nu wat over de ziel. Als mens hebben we dus een ziel en een lichaam. Dat is een twee-eenheid. Voor de Heere zijn ze even belangrijk. Het is dus niet zo dat de Heere alleen onze ziel wil redden. En het lichaam, ja dat doet er niet toe. Nee, die twee zijn even belangrijk. Ziel en lichaam. Maar die twee hebben wel een verschillende oorsprong. Dat

vinden we terug in Genesis 1. God heeft ons menselijk lichaam gevormd uit het stof. Uit het klei van de aarde. Dat was nog alleen een levenloos wezen. Zonder ziel. Of, net als de dieren, die leven ook zonder ziel. Maar dan staat er iets bijzonders. Dan blaast God Zijn eigen levensadem, in dat levenloze lichaam. In de neusgaten van Adam blaast hij dan de *Nefesj*. Dat is een Hebreeuws woord, *Nefesj*. En dat vertalen wij dan vaak met ziel. Maar je mag het ook vertalen met adem. Met je eerste levensbeginsel. En wat gebeurt er nou met ons sterven? Dan keren zowel de ziel als het lichaam weer terug tot hun eerste oorsprong. Het lichaam gaat dan terug tot de aarde. "Stof ben je en tot stof zul je terugkeren." Maar de ziel, die keert terug tot God. Zodat je met recht op de rouwkaart neer kan zetten: God nam de levensadem tot Zich. Dus elk mens, elke levensadem, elke ziel keert weer terug in Gods hand.

We komen allemaal terug in de hand van God. Maar de grote vraag is wel, HOE kom je dan terug in Gods hand? Want in mijn Bijbel lees ik ook: dat het verschrikkelijk is om onverzoend te vallen in de handen van de Levende God. Maar als je God in Christus hebt leren kennen, als een liefdevol Vader en als een verzoend God, dan ben je nergens beter af. Dan val je graag in Gods handen. Dan mag je die troost kennen van de catechismus. Bij mijn sterven, zal mijn ziel direct tot Christus haar hoofd worden opgenomen. Je voelt wel, hier spreekt iemand die ook zondag 1 kon beamen. "Ik ben naar lichaam en ziel het eigendom van mijn getrouwe zaligmaker, Jezus Christus." Ik ben van Hem. En dat je ook zo mag weten. Zelfs de dood kan die liefdesband niet stuk breken. Als ik sterf wordt de band met mijn Heiland des te nauwer aangehaald. Want als ik mijn ogen sluit en mijn laatste adem uitblaas, dan ben ik veilig in Jezus' armen.

Met Mozes en Elia op de berg van de verheerlijking denk ik dat onze ziel een soort van lichamelijke kent. Ik weet dat als ik sterf dat ik met mijn ziel bij de Heere ben. Dat staat ook in de catechismus. **Van stonde aan**. Direct bij het sterven. Er is geen tijdsmoment tussen sterven op aarde en het erven in de hemel. **Van stonde aan**. Er is geen momentje. Geen stukje niemandsland. Er is niets wat de gemeenschap met de Heere Jezus zal verstoren. En dan toch even die belangrijke vraag? Ben je al klaar voor de Bruiloft? Heb je al kennis aan de Bruidegom. Heb je Hem al lief gekregen in Woord? Zodat je met de bruid uit het boek Hooglied kan zeggen: "Alles wat aan Hem is, is gans begerlijk. Zulk een is mijn Liefste. Zulk een is Mijn Vriend."

Heere Jezus, wat is het bijzonder dat U niet alleen de redder van mijn ziel bent. Maar dat U ook waakt over mijn lichaam. Ik ben nooit alleen Heere Jezus, als Uw volgeling. Op aarde liet U mij niet in de steek. Ook niet straks in de eenzaamheid van het graf. U waakt over mijn lichaam totdat U mij opwekt. Tot een nieuw lichaam krijgen. We zullen een nieuw lichaam krijgen, dat een verheerlijkt lichaam is. Dat gelijk is aan het lichaam van Jezus. Hoe dat er uit ziet? Nou de discipelen hebben het gezien. Thomas moest naar voren komen. "Kom eens hier. Leg je vinger eens in mijn hand. Leg hem maar eens in Mijn zijde." Dat is ook iets van dat nieuwe verheerlijkte lichaam.

Dat nieuwe lichaam wat voor een christen wacht, dat is een lichaam wat helemaal bij de hemel past. Daar zijn geen beperkingen meer. Maar het staat hier met nadruk. **Dit** lichaam. Waar je nu in leeft, is God dierbaar. Dit vlees van mij, Datzelfde lichaam als ik nu heb. Al heb je er soms veel mee te stellen. Al heeft het tal van gebreken. Maar wat voor gebreken je lichaam ook heeft. Het houdt voor Hem zijn hoge waarde. Ook na je sterven. En daarom zalig de mens die sterft voordat hij sterft. Want hij zal niet sterven als hij sterft. En zo mogen we ons leven leggen in de handen van het Lam. Zalig de mens die zo leven mag. En zalig de mens die zo sterven mag. Dan wordt mijn rouwdienst een trouwdienst. En die wil ik graag voorbereiden. Om Jezus wil.